

Pomlad.

Pomlad, pomlad! Neštetokrat
sem jo iskal,
neštetokrat sem žalosten
se vrnil sam domov.

Pomlad, pomlad tam iz grobov
nocoj me vabi. —
Na črno prst je žarek pal
in jo pozval v življenje.
Jaz grem, da dokončam trpljenje
pri njej.

Tam mir je, mir . . . Cipresa le
šepeče monotono v vetru:
Otrok, ki že neštetokrat
pomladi je iskal,
utrujen ž njo se je sestal
globoko, v grobu.

Lahko noč.

Tvoja nežna roka je vzdrhtela v mrak
in kot pesem žalostinka
je pretrgalo tišino:
„Lahko noč.“

In odšel sem sam v večerni mir —
kakor smrt je bil korak težak.
A od vsepovsod žarele tvoje so oči
in dobrotno so voščile:
„Dragi, lahko noč!“

